

RETTENS DOM (Første Afdeling)

29. marts 2007^{*}

I sag T-366/00,

Scott SA, Saint-Cloud (Frankrig), ved Sir Jeremy Lever, QC, barristers G. Peretz og J. Gardner samt solicitors R. Griffith og M. Papadakis,

sagsøger,

støttet af:

Den Franske Republik ved G. de Bergues, S. Seam og F. Million, som befuldmægtigede,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet og J. Flett, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

^{*} Processprog: engelsk.

hvor der er nedlagt påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2002/14/EF af 12. juli 2000 om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/Kimberly-Clark (EFT 2002 L 12, s. 1,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og I. Labucka,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. oktober 2006,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- ¹ I 1969 købte det amerikanske selskab Scott Paper Co. det franske selskab Bouton Brochard og oprettede et selvstændigt selskab, Bouton Brochard Scott SA, som overtog Bouton Brochards virksomhed. I november 1987 ændrede Bouton Brochard Scott navn til Scott SA. Dette selskab fremstillede toilet- og husholdningspapir inden for den i sagen relevante periode.

- 2 Den 31. august 1987 indgik byen Orléans (Frankrig) og departementet Loiret (Frankrig) en aftale med sagsøgeren, hvorefter denne købte en grund på 48 ha i industriområdet La Saussaye og skulle betale en vandafledningsafgift, der blev beregnet på grundlag af en favorabel sats (herefter »Scott-aftalen«). Ifølge aftalen skulle departementet Loiret og byen Orléans bidrage med højst 80 mio. franske francs (FRF) (12,2 mio. EUR) til byggemodningen af grunden til fordel for sagsøgeren.
- 3 Société d'économie mixte pour l'équipement du Loiret (herefter »Sempel«) fik til opgave at udføre de nødvendige undersøgelser og arbejder til byggemodningen af den pågældende grund. Det fremgår af en aftale indgået den 12. september 1987 mellem departementet Loiret, byen Orléans og Sempel (herefter »Sempel-aftalen«), at byen Orléans overdrog 68 ha til Sempel for et symbolsk beløb på én franc. Det fremgår endvidere af Scott-aftalens artikel 4 og Sempel-aftalens artikel 12, at Sempel skulle sælge grunden på 48 ha og en fabrik med lager (herefter »den omtvistede grund«) til Scott for 31 mio. FRF (4,7 mio. EUR), dvs. en pris på 65 FRF pr. m².
- 4 I november 1996 offentliggjorde den franske revisionsret en beretning om »les interventions des collectivités territoriales en faveur des entreprises« (lokale myndigheders indgreb til fordel for virksomheder). Med denne beretning ønskede nævnte ret at henlede opmærksomheden på visse støtteforanstaltninger, som franske lokale myndigheder havde ydet til fordel for en række virksomheder, navnlig overdragelsen af en grund til sagsøgeren i industriområdet La Saussaye.
- 5 Efter offentliggørelsen af denne beretning modtog Kommissionen ved skrivelse dateret den 23. december 1996 en klage vedrørende de særligt favorable vilkår for byen Orléans' og departementet Loirets salg af grunden på 48 ha til sagsøgeren og den sats, hvorefter denne skulle betale vandafledningsafgift.

- 6 Ved skrivelse af 17. januar 1997 anmodede Kommissionen de franske myndigheder om supplerende oplysninger. Herefter fulgte en korrespondance mellem de franske myndigheder og Kommissionen fra januar 1997 til april 1998, hvorunder de franske myndigheder til dels meddelte de ønskede oplysninger og præciseringer, bl.a. ved skrivelse af 17. marts, 17. april og 29. maj 1997. Den 8. august 1997 anmodede Kommissionen på ny de franske myndigheder om præciseringer. Kommissionen modtog supplerende oplysninger fra dem den 3. november 1997 og fra klageren den 8. december 1997, den 29. januar 1998 og den 1. april 1998.
- 7 Ved skrivelse af 10. juli 1998 informerede Kommissionen de franske myndigheder om sin beslutning af 20. maj 1998 om at indlede en procedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, ligesom Kommissionen opfordrede myndighederne til at afgive bemærkninger og besvare visse spørgsmål (herefter »beslutningen om indledning af proceduren«). I samme skrivelse anmodede Kommissionen endvidere de franske myndigheder om at informere sagsøgeren om, at proceduren var iværksat, og at denne eventuelt ville blive nødt til at tilbagebetale ulovlig ydet støtte. Ved offentliggørelsen af nævnte skrivelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 30. september 1998 (EFT C 301, s. 4) blev interesserede parter informeret om, at proceduren var indledt og blev opfordret til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger vedrørende de pågældende foranstaltninger.
- 8 Sagsøgeren blev telefonisk informeret om beslutningen vedrørende procedurens indledning af de franske myndigheder den 30. september 1998. Ved skrivelse af 23. november 1998 fremsatte sagsøgeren bemærkninger vedrørende beslutningen om procedurens indledning.
- 9 Ved skrivelse af 25. november 1998 fremsatte også de franske myndigheder bemærkninger vedrørende beslutningen om procedurens indledning.

- 10 Efter at Kommissionen var blevet bekendt med bemærkningerne fra de franske myndigheder og de pågældende tredjemænd, fremsatte den på ny begæringer om supplerende oplysninger over for de franske myndigheder. Da de franske myndigheder kun besvarede denne begæring delvis, udstedte Kommissionen i medfør af artikel 10, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel [88] (EFT L 83, s. 1) et påbud til dem af 8. juli 1999 om at fremlægge de nødvendige oplysninger. Den 15. oktober 1999 besvarede de franske myndigheder delvis denne begæring.
- 11 Under et møde den 7. december 1999 mellem en fransk delegation, hvori også Scott var repræsenteret, og Kommissionen, gav Kommissionen undtagelsesvis delegationen bemyndigelse til af hensyn til procedures afvikling at afgive supplerende oplysninger inden udgangen af december 1999.
- 12 Efter mødet den 7. december 1999 fremsatte sagsøgeren supplerende bemærkninger ved skrivelse af 24. december 1999. Den 12. januar 2000 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den ikke accepterede denne skrivelse, da den var blevet fremsendt efter udløbet af den frist, som var fastsat til den 30. oktober 1998 i beslutningen om procedures iværksættelse.
- 13 De franske myndigheder tilsendte Kommissionen supplerende oplysninger den 10. januar og den 21. februar 2000.
- 14 Aktierne i den sagsøgende virksomhed blev opkøbt af Kimberly-Clark Corp. (herefter »KC«) i januar 1996. I januar 1998 meddelte KC, at fabrikken ville blive lukket. Fabrikkens aktiver, dvs. grunden og papirvirksomheden, blev opkøbt af Procter & Gamble (herefter »P & G«) i juni 1998.

Den anfægtede beslutning

- 15 Den 12. juli 2000 vedtog Kommissionen beslutning 2002/14/EF om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/KC (EFT 2002 L 12, s. 1, herefter »den anfægtede beslutning«). Efter anlægget af denne sag (jf. nedenfor, præmis 23) tilsendte Kommissionen den 2. marts 2001 Den Franske Republik en berigtigelse af den anfægtede beslutning, hvorved beslutningens artikel 1 samt betragtning 172, 217 og 239, litra a) og b), blev berigtiget.
- 16 Den anfægtede beslutning i dennes berigtigede udgave bestemmer følgende:

»Artikel 1

Den statsstøtte i form af en favørpris for en grund og en favørsats for vandafledningsafgift, som Frankrig har iværksat til fordel for Scott, til et beløb af 39,58 mio. FRF (6,03 mio. EUR) eller i nutidsværdi 80,77 mio. FRF (12,3 mio. EUR) for så vidt angår favørprisen for grunden [...] er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

1. Frankrig træffer alle nødvendige foranstaltninger for hos støttemodtageren at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, som allerede ulovligt er udbetalt til denne.

2. Tilbagesøgningen finder sted omgående og i overensstemmelse med fransk lovgivning, såfremt denne giver mulighed for øjeblikkelig og effektiv iværksættelse af denne beslutning. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til modtageren, og indtil den er tilbagebetalt. Renterne beregnes på grundlag af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for regionalstøtte.«

- 17 Ved beregningen af støttens værdi lagde Kommissionen til grund, at de franske myndigheder mellem 1975 og 1987 havde erhvervet den endnu ikke bygget modne grund på 68 ha for en pris på 10,9 mio. FRF (1,7 mio. EUR) (den anfægtede beslutnings betragtning 15 og 170).
- 18 Til dette beløb fjede Kommissionen de samlede udgifter, som Sempel havde afholdt til byggemodningsarbejderne på grunden ifølge slutopgørelsen af 26. juli 1993 for »Z.I. La Saussaye & La Planche« (o.a.: »Z.I.« betyder »zone industrielle« (industriområde)) (herefter »Sempels slutopgørelse«), og som udgjorde 140,4 mio. FRF (21,4 mio. EUR). Det samlede beløb udgjorde hermed 151,3 mio. FRF (23,1 mio. EUR) (den anfægtede beslutnings betragtning 168-170).
- 19 Heri fradrog Kommissionen et beløb på 51,3 mio. FRF (7,9 mio. EUR), svarende til de finansielle omkostninger for det af Sempel optagne lån, momsrefusionen for byggemodningsarbejderne samt udgifterne til en offentlig spildevandsledning, som de franske myndigheder havde påvist ikke udelukkende var beregnet til Scott, men var til gavn for hele lokalområdet (den anfægtede beslutnings betragtning 171).
- 20 Efter Kommissionens opfattelse udgjorde udgifterne i forbindelse med salget af den omtvistede grund derfor 100 mio. FRF (15,2 mio. EUR). De direkte udgifter for Scott udgjorde således ifølge Kommissionen 48/68 af beløbet på 100 mio. FRF (15,2 mio.

EUR), dvs. 70,588 mio. FRF (10,76 mio. EUR), da Scott kun købte 48 ha af de 68 ha, som den pågældende grund udgjorde.

21 I dette beløb fradrog Kommissionen endelig et beløb på 31 mio. FRF (4,7 mio. EUR), som Sempel havde modtaget af Scott, og nåede frem til, at de franske myndigheder havde lidt et nettotab på ca. 39,58 mio. FRF (6,03 mio. EUR), svarende til en nutidsværdi på 80,77 mio. FRF (12,3 mio. EUR).

22 Beregningen af støttens værdi kan sammenfattes på følgende måde:

Angivelse (i mio. FRF)	I alt (i mio. FRF)
Udgifter til grunden (10,9 for erhvervelse af den oprindelige grund og 140,4 for byggemodningen)	151,3
Frdrag (udgifter til Sempels lån på 29,4; momsrefusion på 8,3; udgifter til en offentlig spildevandsledning på 13,6)	- 51,3
Udgifter til erhvervelsen (151,3 - 51,3)	100
Udgifter ved salget til Scott (48/68 af samtlige udgifter)	70,588
Den af Scott betalte pris	- 31
Støttebeløb	39,588

Retsforhandlingerne og parternes påstande

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 2000 har sagsøgeren anlagt denne sag.

- 24 Ved stævning indleveret til Justitskontoret den 4. december 2000 og registreret under nr. T-369/00 har også departementet Loiret anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.
- 25 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 5. april 2001 har Den Franske Republik anmodet om at måtte indtræde i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.
- 26 Ved kendelse afsagt den 10. maj 2001 af formanden for Femte Udvidede Afdeling har Den Franske Republik fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.
- 27 Efter anmodning fra Scott har Retten besluttet først at træffe afgørelse vedrørende det spørgsmål om forældelse, som Scott har rejst under henvisning til artikel 15 i forordning nr. 659/1999, inden hovedsagen behandles.
- 28 Ved domme af 10. april 2003 frifandt Retten Kommissionen i de af Scott og departementet Loiret anlagte sager, for så vidt som sagerne var baseret på, at Kommissionen havde tilsidesat artikel 15 i forordning nr. 659/1999, og udsat afgørelserne om sagernes omkostninger (domme af 10.4.2003, sag T-366/00, Scott mod Kommissionen, Sml. II, s. 1763, og sag T-369/00, Département du Loiret mod Kommissionen, Sml. II, s. 1789). I øvrigt bestemte Retten, at sagens behandling skulle fortsættes.
- 29 I den foreliggende sag og i sag T-369/00 udsatte Retten retsforhandlingerne, indtil Domstolen havde truffet afgørelse i den appel, Scott havde iværksat til prøvelse af dommen i sagen Scott mod Kommissionen, og som er nævnt ovenfor i præmis 28.

- 30 Ved dom af 6. oktober 2005, Scott mod Kommissionen (sag C-276/03 P, Sml. I, s. 8437), forkastede Domstolen den appel, Scott havde iværksat til prøvelse af dommen af 10. april 2003 i sagen Scott mod Kommissionen, og som er nævnt ovenfor i præmis 28.
- 31 Ved skrivelse af 10. november 2005 har Retten opfordret parterne til at fremsætte deres bemærkninger vedrørende genoptagelsen af retsforhandlingerne på baggrund af dommen af 6. oktober 2005 i sagen Scott mod Kommissionen, som er nævnt ovenfor i præmis 30. I sit svar af 24. november 2005 bekræftede sagsøgeren, at de eneste anbringender og argumenter, som endnu stod tilbage at afgøre, var anbringenderne vedrørende den statsstøtte, der var ydet i form af den påståede favørpris for den grund, sagsøgeren havde købt i industriområdet la Saussaye, og vedrørende Kommissionens anvendelse af sammensatte renter i pålægget om tilbagesøgning.
- 32 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at genåbne den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse opfordret parterne til at besvare en række spørgsmål skriftligt. Denne opfordring har parterne efterkommet.
- 33 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 25. oktober 2006.
- 34 I den forbindelse har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede beslutnings artikel 2 annulleres, i det omfang den vedrører den støtte, som er ydet i form af den i artikel 1 omhandlede favørpris for en grund.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Den Franske Republik, som er indtrådt i sagen til støtte for sagsøgeren, har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutning annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Subsidiært tilpligtes parterne at bære deres egne omkostninger.

Retlige bemærkninger

37 Sagsøgeren har fremført fire anbringender til støtte for sin påstand, nemlig at der foreligger en tilsidesættelse for det første af processuelle rettigheder, for det andet af ligebehandlingsprincippet og for det tredje af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Det fjerde anbringende er, at støtten er fejlagtigt vurderet.

- 38 Det skal først undersøges, om det er muligt at foretage en realitetsbehandling af bilagene til stævningen, hvorefter det fjerde anbringende skal behandles.

Spørgsmålet om realitetsbehandlingen af stævningens bilag

Parternes argumenter

- 39 Kommissionen har kritiseret, at sagsøgeren har baseret sig på dokumenter, der ikke indgik i Kommissionens administrative procedure. Efter Kommissionens opfattelse kan følgende bilag til stævningen ikke realitetsbehandles: bilag 6 (artikel i avisen *Les Échos* af 31.3. og 1.4.2000), bilag 13 (skrivelse af 24.12.1999 fra Scotts advokat til Kommissionen) og bilag 19 (skrivelse af 24.3.2000 til en person i kommissionsmedlemmet Montis kabinet).
- 40 I øvrigt anfører Kommissionen, at stævningens bilag 23 (byen Orléans første tilbud til sagsøgeren) delvis blev bragt til Kommissionens kundskab, idet det udgjorde et bilag til de franske myndigheders skrivelse af 7. januar 2000. Flere sider var dog udeladt. Stævningens bilag 23 indeholdt de sider, som manglede. Da det var første gang, at disse sider blev meddelt Kommissionen, må de efter dennes opfattelse afvises fra realitetsbehandling. Under disse omstændigheder bør Retten ud fra et juridisk synspunkt kun tage hensyn til visse af de forhold, der er indeholdt i dette dokument.
- 41 Sagsøgeren har gjort gældende, at artiklen i avisen *Les Échos* (jf. præmis 39 ovenfor) kan realitetsbehandles, da den blev offentliggjort inden for den periode, hvor sagsøgeren var berettiget til at fremføre faktiske omstændigheder.

- 42 Ifølge sagsøgeren burde skrivelserne af 24. december 1999 og 24. marts 2000 (jf. præmis 39 ovenfor) være indgået i Kommissionens administrative procedure og blev med urette afvist af denne.
- 43 Hvad angår stævningens bilag 23 (jf. præmis 40 ovenfor) har sagsøgeren anført ikke at have været bekendt med, at den kopi af det dokument, som den franske regering tilsendte Kommissionen, var ufuldstændig. Efter sagsøgerens opfattelse er Kommissionen ikke berettiget til at udelukke elementer, hvis det fremgår, at det materiale, som en medlemsstat har tilsendt Kommissionen, er fejlagtigt eller ufuldstændigt.

Rettens bemærkninger

- 44 Indledningsvis bemærkes, at de dokumenter, Kommissionen påstår afvist, er retmæssigt vedlagt stævningen og derfor indgår i sagsakterne ved Retten. Der kan derfor ikke i sig selv være tvivl om, hvorvidt de kan realitetsbehandles. Kommissionens argumentation går hovedsageligt ud på, at Retten ikke bør tage hensyn til de pågældende dokumenter ved vurderingen af den anfægtede beslutnings lovlighed, fordi de ikke indgik i Kommissionens sagsakter under den administrative procedure.
- 45 Herom bemærkes, at retmæssigheden af en kommissionsbeslutning om statsstøtte skal vurderes på grundlag af de oplysninger, som Kommissionen kunne råde over på tidspunktet for beslutningens vedtagelse (Domstolens dom af 10.7.1986, sag 234/84, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 2263, præmis 16, og af 11.9.2003, sag C-197/99 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8461, præmis 86). Som Kommissionen med rette har anført, indebærer dette, at sagsøgeren ikke kunne fremføre argumenter vedrørende faktiske forhold, som Kommissionen ikke var bekendt med, og som ikke var gjort gældende under den administrative procedure (jf. i denne retning Rettens dom af 6.10.1999, sag T-110/97, Kneissl Dachstein mod Kommissionen, Sml. II, s. 2881, præmis 102).

- 46 Det fremgår dog ikke af den anførte retspraksis, at det er udelukket ved bedømmelsen af den anfægtede beslutnings lovlighed at tage hensyn til beviser, som støttemodtageren har fremlagt under et annullationssøgsmål, hvis de er blevet retmæssigt fremlagt for Kommissionen under den administrative procedure inden vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og hvis Kommissionen uberettiget har udelukket dem.
- 47 Hver af de nævnte bilag skal derfor behandles.
- 48 Hvad angår artiklen i avisen *Les Échos* (jf. præmis 39 ovenfor) er det ubestridt, at artiklen ikke blev tilsendt Kommissionen under den administrative procedure. Den kan derfor ikke tages i betragtning ved vurderingen af den anfægtede beslutnings lovlighed.
- 49 Hvad angår byen Orléans' første tilbud til sagsøgeren (jf. præmis 40 ovenfor) er det ubestridt, at Den Franske Republik tilsendte Kommissionen visse sider af dette dokument under den administrative procedure som bilag til sin skrivelse af 7. januar 2000, men udelod visse andre sider uden at informere Kommissionen derom. Det fremgik ikke tydeligt ved læsningen af de fremsendte sider, at visse sider var udeladt. Kommissionen kan derfor ikke kritiseres for ikke at have anmodet Den Franske Republik om at fremsende de manglende sider, og lovligheden af den anfægtede beslutning kan ikke vurderes på grundlag af disse siders indhold.
- 50 Skrivelsen af 24. marts 2000 fra Scotts advokat til Kommissionen (jf. præmis 39 ovenfor) vedrører forældelsesspørgsmålet, hvilket Scott har erkendt i svaret på Rettens skriftlige spørgsmål. Da Retten allerede har behandlet dette spørgsmål (jf. præmis 27 og 28 ovenfor), har indsigelsen over for denne skrivelse ingen betydning for den foreliggende dom.

- 51 Herefter skal skrivelsen af 24. december 1999 fra Scotts advokat til Kommissionen behandles (jf. præmis 39 ovenfor). Kommissionen afslog at tage hensyn til denne skrivelse med den begrundelse, at den hidrørte fra en tredjemand og blev fremsendt efter udløbet af den frist, som var angivet i beslutningen om indledning af proceduren (jf. præmis 12 ovenfor).
- 52 I den forbindelse bemærkes, at proceduren for kontrol med statsstøtte efter sin generelle opbygning er en procedure, der iværksættes mod den medlemsstat, der i henhold til sine fællesskabsforpligtelser er ansvarlig for ydelsen af støtten (Domstolens dom af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869, præmis 81).
- 53 Under denne procedure kan andre berørte end den medlemsstat, som er ansvarlig for støttens ydelse, ikke selv forlange en kontradiktorisk behandling af Kommissionen, svarende til den, der iværksættes over for den pågældende medlemsstat. Deres rolle er derfor i det væsentlige at tjene som oplysningskilder for Kommissionen (jf. Rettens dom af 8.7.2004, sag T-198/01, Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, Sml. II, s. 2717, præmis 192 og den deri nævnte retspraksis).
- 54 Ifølge den procedure, der gælder for kontrol med statsstøtte, findes der ingen bestemmelser, som giver støttemodtageren en særlig stilling blandt de berørte. I den forbindelse skal det i øvrigt fremhæves, at proceduren for kontrol med statsstøtte ikke er en procedure, der indledes »mod« støttemodtageren, og som ville medføre, at denne kunne påberåbe sig en så omfattende ret som selve retten til forsvar (dommen i sagen Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, nævnt i præmis 52 ovenfor, præmis 83). Selv om støttemodtageren ikke er part i proceduren, har denne ifølge retspraksis visse processuelle rettigheder, som tilsigter, at den pågældende får lejlighed til at give Kommissionen oplysninger og fremføre sine argumenter (dom af 6.10.2005 i sagen Scott mod Kommissionen, nævnt i præmis 30 ovenfor, præmis 34).

- 55 I denne sag er det ubestridt, at Scott blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger under den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999, og at Scott udnyttede denne adgang, da selskabet afgav bemærkninger til Kommissionen den 23. november 1998, som indeholdt en detaljeret stillingtagen (jf. præmis 8 ovenfor).
- 56 Det fremgår dog ikke af den retspraksis, som er omtalt ovenfor i præmis 52-54, at Kommissionen er berettiget til at se bort fra alle de øvrige synspunkter, som en støttemodtager har fremført efter udløbet af den frist, som er fastsat i beslutningen om iværksættelse af den formelle undersøgelsesprocedure. Derimod fremgår det af retspraksis, at Kommissionen er forpligtet til at foretage en påpasselig og upartisk undersøgelse af sagens akter inden for rammerne af artikel 88 EF (jf. Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719 (herefter »Sytraval-dommen«), præmis 62, og Rettens dom af 6.3.2003, forenede sager T-228/99 og T-233/99, Westdeutsche Landesbank Girozentrale og Land Nordrhein-Westfalen mod Kommissionen, Sml. II, s. 435, præmis 167 og 168). Kommissionen kan derfor under visse omstændigheder være forpligtet til at tage hensyn til de bemærkninger, som en støttemodtager har fremført efter udløbet af den frist, som er fastsat i beslutningen om procedures indledning.
- 57 Navnlig er der ingen bestemmelse i forordning nr. 659/1999, i særdeleshed ikke artikel 6, som er til hinder for, at Kommissionen tager hensyn til sådanne bemærkninger. Ifølge denne artikel har Kommissionen nemlig mulighed for i behørigt begrundede tilfælde at forlænge fristen for parternes fremsættelse af bemærkninger.
- 58 Det bemærkes fremdeles, at ifølge fast retspraksis skal alle betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF være opfyldt for at fastslå, at der foreligger en støtte (Domstolens dom af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, den såkaldte »Tubemeuse«-sag, Sml. I, s. 959, præmis 25, og af 24.7.2003, sag C-280/00, Altmark Trans og Regierungspräsidium Magdeburg, Sml. I, s. 7747, præmis 74). Kommissionen er således forpligtet til at efterprøve, om støttemodtageren har opnået en reel fordel af den foranstaltning, som hævdes at have favoriseret denne. I denne sag er det imidlertid blevet kraftigt bestridt under undersøgelsesproceduren, at der er opnået

en sådan fordel. Der har således været ført en omfattende korrespondance mellem de franske myndigheder, Scott og Kommissionen om, hvorledes værdien af den omtvistede grund skal bestemmes. Under disse omstændigheder kan Kommissionen ikke forskanse sig bag en formalistisk fortolkning af sine forpligtelser på statsstøtteområdet som grundlag for at nægte støttemodtageren mulighed for at gøre sine bemærkninger gældende vedrørende et spørgsmål, der har været omtvistet under undersøgelsen, ved at afvise at tage hensyn til oplysninger, som er afgivet inden for den frist, Kommissionen selv har fastsat (jf. i denne retning Rettens dom af 22.2.2006, sag T-34/02, *Le Levant* 001 m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 267, præmis 96).

59 Selv om proceduren for kontrol med statsstøtte iværksættes over for den ansvarlige medlemsstat, og selv om den pågældende medlemsstat er forpligtet til at samarbejde med Kommissionen i videst mulig omfang og tilsende den alle de ønskede oplysninger, må Kommissionen nemlig ikke være blind for, at et pålæg om tilbagesøgning kan have betydelige finansielle konsekvenser for støttemodtageren. Når Kommissionen rejser krav om fremlæggelse af beviser og vurderer disse, kan den heller ikke gå ud fra, at medlemsstaten og støttemodtageren har en fælles interesse, i særdeleshed hvad angår beregningen af støttens værdi. Da støtten tilbagebetales den pågældende medlemsstat og ikke Fællesskabet, kan Kommissionen ikke gå ud fra, at den pågældende medlemsstat har villet begrænse det tilbagekrævede beløb videst muligt af hensyn til en rimelig behandling af støttemodtageren.

60 I denne sag skulle Kommissionen undersøge en statsstøtte næsten ti år efter, at denne angiveligt var blevet ydet i 1987. Endvidere blev støttemodtageren, Scott, opkøbt af KC i 1996 og solgte derpå den omtvistede grund til P & G i 1998 (jf. præmis 14 ovenfor). Der er altså tale om en sag, hvor det ikke var let at fremskaffe oplysninger vedrørende støttens værdi.

61 Under mødet den 7. december 1999 med den franske delegation, hvori også Scotts repræsentanter deltog, bestræbte Kommissionen sig stadig på at opklare de faktiske omstændigheder i sagen. Den besluttede således »af hensyn til sagens behandling« (den anfægtede beslutnings betragtning 11) at give deltagerne tilladelse til at

fremsende yderligere oplysninger inden udgangen af december måned 1999. Parterne er uenige om, hvorvidt Kommissionen kun godkendte, at de franske myndigheder afgav supplerende oplysninger, eller om dette tilbud var rettet til delegationen som helhed, herunder Scotts repræsentanter. Kommissionen har imidlertid ikke godtgjort, at den under det pågældende møde udtrykkeligt begrænsede tilbuddet til de franske myndigheder. Under alle omstændigheder var det på foranledning af dette tilbud, at Scott tilsendte Kommissionen sin skrivelse af 24. december 1999.

- 62 Efter Rettens opfattelse var Kommissionens beslutning om afvisning af denne skrivelse uforholdsmæssig og selvmodsigende. Under hensyn til, at Kommissionen var villig til at acceptere, at der efter dette møde blev indgivet supplerende oplysninger indtil den 31. december 1999, var der for det første ingen grund til at gøre forskel afhængig af, hvem oplysningerne hidrørte fra, og at afvise skrivelsen alene med den begrundelse, at den hidrørte fra støttemodtageren og ikke fra de franske myndigheder. Det skal i den forbindelse fremhæves, at Kommissionen under den mundtlige forhandling har bekræftet, at den ville have accepteret det pågældende dokument og taget hensyn dertil, hvis det havde været den franske regering, der havde fremsendt en skrivelse med et indhold som skrivelsen af 24. december 1999. Retten finder imidlertid ikke, at Kommissionen på den ene side kan give støttemodtageren mulighed for at deltage i et møde, hvorunder den godkender, at der afgives supplerende oplysninger, og på den anden side efterfølgende udelukke støttemodtageren fra at afgive sådanne oplysninger. For det andet var Kommissionens reaktion selvmodsigende, idet den accepterede lignende oplysninger fra de franske myndigheder den 7. januar og 21. februar 2000 (jf. præmis 13 ovenfor), dvs. lang tid efter udløbet af den frist pr. 31. december 1999, som blev fastsat under mødet den 7. december 1999.

- 63 Under disse omstændigheder er grundene til afvisningen af sagsøgerens skrivelse af 24. november 1999 ikke gyldige. Sagsøgeren kan derfor påberåbe sig skrivelsen til støtte for sin indsigelse mod den anfægtede beslutnings lovlighed, da skrivelsen blev tilsendt Kommissionen inden udløbet af en frist, som denne selv havde fastsat inden afslutningen af den administrative procedure og seks måneder før den anfægtede beslutnings vedtagelse.

Det fjerde anbringende om den fejlagtige vurdering af støtten

Parternes argumenter

- 64 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har fejlvurderet den omtvistede grunds værdi. Fejlen i Kommissionens fremgangsmåde består navnlig i, at den baserede sig på udgifterne til grunden, før denne var byggemoden, og på den pågældende medlemsstats omkostninger til byggemodningen og således forudsatte, at disse omkostninger med fradrag af det beløb på 31 mio. FRF, som blev betalt til Sempel, udgjorde værdien af den angivelige støtte.
- 65 Hvad angår værdien af den ikke-byggemodne grund anfører sagsøgeren, at de udgifter, som blev afholdt af byen Orléans i en periode over 12 år inden den dato, hvor grunden blev solgt til sagsøgeren, ikke udgør en pålidelig indikation for værdien af den ikke-byggemodne grund i 1987. Sagsøgeren anfører under henvisning til sin skrivelse af 24. december 1999 og Den Franske Republiks skrivelse af 21. februar 2000, at Kommissionen burde have baseret sin vurdering på den foretagne skattekontrol, hvorefter den ikke-byggemodne grund kun havde en værdi på 5,55 FRF/m² i 1987 eller 1988.
- 66 Hvad angår Kommissionens argument om, at den ikke var forpligtet til at tage hensyn til skattekontrollen, da denne blev udført seks år efter salget, fremhæver sagsøgeren, at kontrollen vedrører den ikke-byggemodne grunds værdi på et tidspunkt, som var relevant for proceduren om statsstøtte, og at den er baseret på en vurdering, som blev udført på dette tidspunkt. Ifølge sagsøgeren var den vurdering af grunden, som blev anlagt ved skattekontrollen, rimelig som led i undersøgelsen af statsstøtten, da det klart var i skatte- og afgiftsmyndighedernes interesse at fastsætte den højst mulige værdi på grunden for at nedsætte de afskrivningsudgifter for fabrikken, som sagsøgeren kunne fradrage ved beregningen af sin skattepligtige indtægt.

- 67 Det åbenbare fejlskøn, som ifølge sagsøgeren er begået, består ikke i den fejl, Kommissionen begik ved ikke at tage hensyn til den vurdering fra 1988, som blev anvendt ved skattekontrollen i 1993. Fejlen består i, at Kommissionen baserede sig på elementer, der åbenbart ikke var overbevisende, selv om sagsøgeren havde fremlagt holdbare alternative oplysninger, som Kommissionen undlod at undersøge.
- 68 Da byen Orléans havde været ejer af den pågældende grund siden 1975 (den anfægtede beslutnings betragtning 15) var der ifølge sagsøgeren ikke tale om et tilfælde, hvor det statslige organ i medfør af en kontrakt, som var indgået mellem det og en virksomhed, der skulle modtage en statsstøtte, indvilligede i at overtage grunden og derpå afstå den til virksomheden til en lavere pris end købsprisen. I et sådant tilfælde skal vurderingen af statsstøtten altid foretages på grundlag af de omkostninger, som det statslige organ betaler ved erhvervelse af grunden. I det foreliggende tilfælde burde Kommissionen derimod have vurderet grundens værdi på den dato, hvor den blev overdraget til Scott.
- 69 Hvad angår omkostningerne for byggemodningen af grunden har Kommissionen med urette antaget, at støttens værdi svarede til de omkostninger, Sempel betalte for byggemodningen af grunden. Det fremgår imidlertid af aftalen med Scott, at de lokale myndigheder havde indgået overenskomst om, at Sempel skulle udføre arbejderne på grunden for et beløb på højst 80 mio. FRF. I betragtning af dette maksimum er Kommissionens antagelse om, at 48/68 af hver franc, som Sempel gav ud, udgjorde en fordel for sagsøgeren, klart fejlagtig og misvisende.
- 70 Desuden kan de udgifter, som Sempel har afholdt, eventuelt være bortsløset eller være afholdt til arbejder, som Scott hverken havde bedt om, eller som var i dennes interesse. Beløbene kan også være blevet brugt til tilvejebringelse af en infrastruktur, hvortil udgifterne normalt afholdes over statsbudgettet, og som derfor ikke har karakter af en støtte (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 168 og 169).

- 71 Sagsøgeren tilføjer at have købt den omtvistede grund for 31 mio. FRF (dvs. 64 FRF/m²). Dette svarer efter sagsøgerens opfattelse til markedsprisen. I den forbindelse anfører sagsøgeren, at P & G i 1998 købte den pågældende grund på 48 hektar og fabrikken til den faktiske markedspris, nemlig 27,653 mio. FRF. Den pris, P & G betalte, udgør en bedre indikation for den omtvistede grunds værdi i 1987 end de forhold, som Kommissionen valgte at tage hensyn til.
- 72 For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen har anlagt flere åbenbart urigtige skøn ved beregningen af støttebeløbet.
- 73 Navnlig begik Kommissionen en regnefejl i den anfægtede beslutning, som den korrigerede efter sagens anlæg (jf. præmis 15 ovenfor).
- 74 Endvidere anlagde Kommissionen et åbenbart urigtigt skøn ved i forbindelse med beregningen af den nuværende værdi af støtten vedrørende den omtvistede grund at fastsætte renten til 5,7%. Da Kommissionen vurderede udgifterne for staten til denne støtte, burde den have anvendt den rente, som betales i Frankrig af organer, der faktisk henhører under den offentlige sektor, således som det er tilfældet med Sempel, dvs. en lavere rentesats end den rente, som den private sektor betaler for at låne.
- 75 Kommissionen har for det første gjort gældende, at sagsøgeren ikke har bestridt, at Kommissionen har fulgt de generelle regler vedrørende påbud om afgivelse af oplysninger (jf. artikel 13 i forordning nr. 659/1999 og Domstolens dom af 13.4.1994, forenede sager C-324/90 og C-342/90, Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, Sml. I, s. 1173, præmis 26). Kommissionen tilføjer, at den ikke var forpligtet til at give sagsøgeren direkte meddelelse om påbuddet, da statsstøtteproceduren udelukkende vedrører Kommissionen og den pågældende medlemsstat. Sagsøgeren havde lejlighed til at fremsætte bemærkninger efter beslutningen

om indledning af proceduren og havde i hvert fald haft mulighed for at afgive de oplysninger, som eventuelt manglede, efter udsendelsen af pressemeddelelsen vedrørende påbuddet om afgivelse af oplysninger. Endvidere understreger Kommissionen, som det fremgår nedenfor, at det ikke er noget væsentligt problem i denne sag, at de pågældende oplysninger manglede.

- 76 Kommissionen fremhæver, at den har forsøgt at bestemme værdien af den ikke-byggemodne grund og af de installationer, sagsøgeren overtog. Når Kommissionen baserede sig på de omkostninger, som afholdes af medlemsstaten, beroede dette på, at den havde konstateret, at denne fremgangsmåde i den foreliggende sag gav en pålidelig indikator for den formodede værdi af den omtvistede og til køberen afhændede grund.
- 77 Kommissionen forsøgte at bestemme værdien af den ikke-byggemodne grund pr. 31. august 1987, som var datoen for aftalens indgåelse. Selv om Kommissionen ikke anvendte sin meddelelse 97/C 209/03 om statsstøtteelementer i forbindelse med offentlige myndigheders salg af jord og bygninger (EFT 1997 C 209, s. 3) med tilbagevirkende gyldighed i den anfægtede beslutning, fulgte den en sådan »systematisk og logisk« fremgangsmåde ved anvendelsen af artikel 87, stk. 1, EF, som den har angivet i nævnte meddelelse. Kommissionen understreger i den forbindelse, at den omtvistede grund ikke blev solgt inden for rammerne af en betingelsesløs udbudsprocedure, og at der ikke blev foretaget en uafhængig vurdering af den omtvistede grund ved salget til sagsøgeren. Af disse grunde udgør de offentlige myndigheders oprindelige omkostninger for grunden efter Kommissionens opfattelse en »vigtig indikator« for den ikke-byggemodne grunds værdi.
- 78 De franske myndigheder har tre gange under proceduren angivet over for Kommissionen, at den gennemsnitlige pris for den ikke-byggemodne grund, som blev erhvervet mellem 1975 og 1987, udgjorde 15 FRF/m² (jf. fodnote 8 i den anfægtede beslutning). Selv om de franske myndigheder kunne have angivet i skrivelsen af 3. november 1997, at der var opkøbt 30 hektar den 1. juli 1975, 32,5 hektar den 13. december 1984 og 5,5 hektar den 18. september 1987, foretrak de ikke at opgive prisen for hver af disse erhvervelser. I den forbindelse anfører Kommissionen, at den ikke fik forelagt skøderne eller andre dokumenter vedrørende

byen Orléans' successive opkøb af ikke-byggemodne grunde under den administrative procedure. Kommissionen blev ikke underrettet om den metode, der blev anvendt som grundlag for beregningen af den gennemsnitlige pris på 15 FRF/m². Kommissionen har heller ikke præcist kendskab til, hvilke af de grunde på 48 hektar af de i alt 68 hektar, der i alt blev opkøbt af byen Orléans, og som senere blev afhændet til sagsøgeren. Kommissionen var derfor berettiget til at antage, at den angivne pris på 15 FRF/m² vedrører perioden indtil 1987 og derfor kan anses for en tilstrækkelig aktuel og dermed pålidelig indikator for grundens mindsteværdi på tidspunktet for Scott-aftalens indgåelse.

- 79 Desuden fremgår det af punkt 2.2 i referatet af mødet afholdt i byen Orléans' kommunalbestyrelse den 27. maj 1994, at den ikke-byggemodne grunds oprindelige værdi udgjorde 10,9 mio. FRF, hvilket svarer til en »meget beskeden« pris på 23 FRF/m². Da dette mødereferat blev udarbejdet forud for indledningen af den administrative procedure af den myndighed, som selv havde bevilget den påtalte støtte, anser Kommissionen det for at udgøre et rimeligt og pålideligt grundlag for fastsættelsen af værdien på den ikke-byggemodne grund. Kommissionen tilføjer, at det fremgår af det dokument, hvorved byen Orléans tilbød sagsøgeren grunden, at »grundens værdi [i ikke-byggemoden stand] i marts 1987 [udgjorde] 20 mio. FRF« (dvs. 50 hektar a 40 FRF/m²).
- 80 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, angav de franske myndigheder ikke i skrivelsen af 21. februar 2000, at den ikke-byggemodne grund var vurderet til 5,55 FRF/m² på grundlag af en skattekontrol. Ifølge Kommissionen er der blot tale om en oplysning, der skulle lette forståelsen af en tabel, som ikke har støtte i noget skriftligt bevis, som vedrører året 1993, dvs. seks år efter Scott-aftalens indgåelse, og som er i modstrid med andre af de erklæringer, de franske myndigheder har afgivet under proceduren, og med den erklæring, som er indeholdt i de beslutninger fra 1994, som er vedtaget af byen Orléans' kommunalbestyrelse. Følgelig har Kommissionen ikke begået nogen fejl ved at afvise at konkludere af den passage, sagsøgeren har påberåbt sig, at det var godtgjort, at værdien af den ikke-byggemodne grund udgjorde 5,55 FRF/m².
- 81 Først i replikken gjorde sagsøgeren gældende, at skrivelsen af 24. december 1999 indeholdt en vurdering af den ikke-byggemodne grund, som var blevet foretaget i

1988 (jf. præmis 65 ovenfor). Efter Kommissionens opfattelse må de nye argumenter vedrørende faktum, som er indeholdt i replikken, afvises fra realitetsbehandling, og det samme gælder selve skrivelsen af 24. december 1999. I den forbindelse anfører Kommissionen, at denne skrivelse ikke indeholder nogen som helst omtale af en vurdering fra 1988.

82 Ud over at skrivelsen ikke kan realitetsbehandles, anfører Kommissionen, at det heller ikke er muligt at give sagsøgeren medhold i indholdet. For det første har sagsøgeren ikke fremlagt nogen dokumenter til bekræftelse af udsagnet om, at en sådan vurdering blev foretaget i 1988 på grundlag af værdien af den ikke-byggemodne grund i 1987, eller angivet, efter hvilken lov eller bestemmelser en sådan vurdering skulle være foretaget. For det andet mener Kommissionen, at de lokale skattemyndigheder ved ansættelsen af den lokale skat kan vurdere grundene ud fra symbolske og i det væsentlige fiktive værdier, men at sådanne værdier kan have meget lidt eller ingen forbindelse med grundenes faktiske markedsværdi. For det tredje er der, i modsætning til det af sagsøgeren hævdede, intet grundlag for at antage, at skattemyndighederne har vurderet grunden til en så høj værdi som muligt for at holde installationernes værdi på det lavest mulige niveau, begrænse sagsøgerens amortiseringsudgifter og således forhøje den skat, sagsøgeren har skullet betale. For det fjerde er det Kommissionens opfattelse, at en af skattemyndighederne anlagt vurdering ikke nødvendigvis udelukker, at der foreligger et element af statsstøtte.

83 I øvrigt bestrider Kommissionen sagsøgerens erklæring om, at byen Orléans var ejer af den ikke-byggemodne grund fra 1975. Som angivet ovenfor i præmis 78, oplyste de franske myndigheder, at de havde erhvervet 30 hektar den 1. juli 1975, 32,5 hektar den 13. december 1984 (lidt mere end to år før tilbuddet til Scott) og 5,5 hektar den 18. september 1987, dvs. efter indgåelsen af Scott-aftalen og Sempel-aftalen. Ifølge sagsøgerens eget ræsonnement (jf. præmis 68 ovenfor) var Kommissionen følgelig berettiget til at tage hensyn til den pris, som staten havde måttet betale for at erhverve den ikke-byggemodne grund. Den Franske Republik foretrak imidlertid ikke at meddele Kommissionen nogen detaljer om den del af grunden, som senere blev afhændet til sagsøgeren eller om metoden for beregningen af den gennemsnitlige pris.

- 84 Hvad angår de overtagne installationer pålagde Kommissionen ved en af den truffet beslutning de franske myndigheder at afgive detaljerede forklaringer derom og at fremlægge dokumenter med en detaljeret angivelse af de arbejder, som var udført af Sempel, og de faktiske omkostninger hertil. Kommissionen har imidlertid på intet tidspunkt under den administrative procedure modtaget sådanne oplysninger.
- 85 Endvidere har sagsøgeren ikke givet nogen forklaringer om, hvad den anser for at være den rette værdi af de installationer, som den overtog. Som det er forklaret ovenfor i præmis 77, udgør medlemsstatens omkostninger, så længe der ikke har været afholdt en passende udbudsprocedure eller er foretaget en vurdering af en uafhængig sagkyndig inden forhandlingerne forud for salget, en god indikator for værdien af de installationer, sagsøgeren har overtaget, og som udgjorde 89,1 mio. FRF. I denne forbindelse præciserer Kommissionen, at den anvendte Sempels likvidationsbalance, dvs. den mest pålidelige skriftlige dokumentation (som er attesteret i det foreliggende tilfælde), som den rådede over, ved at fradrage Sempels finansielle omkostninger, moms og omkostningerne til offentlige infrastrukturer efter aftale med de franske myndigheder (den anfægtede beslutnings betragtning 89 og 171). På grundlag af denne balance fastsatte Kommissionen installationernes samlede værdi. I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, afhænger værdien af de installationer, som denne overtog, af de arbejder, som faktisk er udført af Sempel, og ikke af bestemmelserne i Scott-aftalen.
- 86 Videre anfører Kommissionen, at ifølge referatet af mødet afholdt i byen Orléans' kommunalbestyrelse den 27. maj 1994 udgjorde de samlede omkostninger for byen Orléans og departementet Loiret i forbindelse med transaktionen, inklusive grunden og installationerne, 84,482 274 mio. FRF, eller 92,531 048 mio. FRF.
- 87 Efter Kommissionens opfattelse udgjorde den købesum, P & G betalte i 1998 (jf. præmis 71 ovenfor), ikke en bedre indikation for værdien af de installationer, som blev foretaget i 1987, end de øvrige beviser, som Kommissionen rådede over, og som er beskrevet i den anfægtede beslutning. Kommissionen henleder opmærksomheden på, at sagsøgeren under hele proceduren har beklaget sig over det uretfærdige i, at KC betalte den fulde pris, men at prisen i forbindelse med Scotts salg af aktiverne

ikke omfattede nogen beløb, som modsvarede den omhandlede støtte. Såfremt der gives sagsøgeren medhold i dette argument, vil dette være ensbetydende med, at det erkendes, at prisen ved salget til P & G afspejlede en vurdering af aktiverne, som helt fra begyndelsen af var direkte påvirket af, at der forelå en støtte. Kommissionen finder, at sagsøgeren ikke kan »få i pose og sæk«: Enten har P & G »betalt« Scott for støtten, i hvilket tilfælde det ikke er urimeligt at kræve den tilbage hos Scott, eller også var den pris, P & G har betalt — og den pris, hvortil Scott kunne og ville sælge — fra begyndelsen af direkte påvirket af den ydede støtte, og i så fald kan prisen ikke anvendes som grundlag for beregningen af grundens og installationernes faktiske værdi i 1987.

- 88 Endvidere henviser Kommissionen til, at den har udstedt et påbud til de franske myndigheder om at afgive mere detaljerede oplysninger (den anfægtede beslutnings betragtning 97 og 168).
- 89 For det andet har Kommissionen erkendt, at der er begået en regnefejl i den anfægtede beslutning (jf. præmis 73 ovenfor), og at den følgelig har truffet de nødvendige foranstaltninger til at berigtige fejlen (jf. præmis 15 ovenfor).
- 90 Kommissionen afviser sagsøgerens argument om, at dens fremgangsmåde er inkonsekvent, og om, at den burde have anvendt den af Sempel betalte rente (jf. præmis 74 ovenfor). Kommissionen har korrekt anvendt den rentesats på 5,6%, som er fastsat i dens meddelelse om metoden for fastsættelse af de reference- og justeringssatser, som anvendes for beregningen af det beløb, som skal betales tilbage ifølge et pålæg om tilbagesøgning af en ulovlig statsstøtte.

Rettens bemærkninger

- 91 Det bemærkes, at begrebet statsstøtte har en retlig karakter og skal fortolkes på grundlag af objektive elementer. Fællesskabets retsinstanser skal derfor principielt

foretage en fuldstændig efterprøvelse af, om en foranstaltning henhører under artikel 87, stk. 1, EF under hensyntagen såvel til de konkrete omstændigheder i den sag, der verserer for dem, som til den tekniske eller komplekse karakter af Kommissionens vurderinger (Domstolens dom af 16.5.2000, sag C-83/98 P, Frankrig mod Ladbroke Racing og Kommissionen, Sml. I, s. 3271, præmis 25, og Rettens dom af 17.10.2002, sag T-98/00, Linde mod Kommissionen, Sml. II, s. 3961, præmis 40).

- ⁹² Indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og som derfor har samme karakter som en støtte, udgør en fordel i artikel 87, stk. 1, EF's forstand (jf. i denne retning Domstolens dom af 23.2.1961, sag 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 211, org.ref.: Rec. s. 3, på s. 39, og af 8.5.2003, forenede sager C-328/99 og C-399/00, Italien og SIM 2 Multimedia mod Kommissionen, Sml. I, s. 4035, præmis 35), og dette gælder bl.a. levering af varer eller tjenesteydelser på præferencevilkår (Domstolens dom af 20.11.2003, sag C-126/01, GEMO, Sml. I, s. 13769, præmis 29; jf. endvidere Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 28 og 29).

- ⁹³ Når dette princip anvendes på det tilfælde, hvor en offentlig myndighed sælger en grund til en virksomhed, medfører det bl.a., at det skal afgøres, om køberen kunne have opnået salgsprisen under normale markedsøkonomiske vilkår (jf. i denne retning Rettens dom af 6.3.2002, forenede sager T-127/99, T-129/99 og T-148/99, Diputación Foral de Álava m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1275, præmis 73). Ved fastsættelsen af markedsprisen skal Kommissionen tage hensyn til den usikkerhed, der kan være forbundet med at fastsætte sådanne markedspriser, som i sagens natur sker efterfølgende (Rettens dom af 16.9.2004, sag T-274/01, Valmont mod Kommissionen, Sml. II, s. 3145, præmis 45).

- ⁹⁴ Endvidere skal fremhæves, at ifølge fast retspraksis er det formål, som Kommissionen forfølger, når den kræver en ulovlig støtte tilbage, at fratage støttemodtageren den fordel, han har opnået på markedet i forhold til konkurrenterne og at genoprette situationen inden støttens udbetaling (jf. i denne retning Domstolens dom i

Tubemeuse-sagen, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 66, og af 4.4.1995, sag C-348/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 673, præmis 27). Af denne grund kan tilbagekrævningen af ulovlig støtte ikke anses for en sanktion, hvilket fællesskabsretten ikke indeholder hjemmel til, selv om den iværksættes lang tid efter støttens tildeling (Domstolens dom af 17.6.1999, sag C-75/97, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3671, præmis 65, og Rettens dom af 29.9.2000, sag T-55/99, CETM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3207, præmis 164). Således udgør Kommissionens beslutninger på statsstøtteområdet, som indeholder pålæg om tilbagekrævning af statsstøtte, foranstaltninger med henblik på genoprettelse af den tidligere situation og har ikke pønål karakter.

- 95 Hvis Kommissionen beslutter at udstede pålæg om tilbagekrævning af et bestemt beløb, skal den dog i overensstemmelse med sin forpligtelse til at behandle en sag omhyggeligt og upartisk inden for rammerne af artikel 88 EF (Sytraval-dommen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 62, og dommen i sagen Westdeutsche Landesbank Girozentrale og Land Nordrhein-Westfalen mod Kommissionen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 167) så præcist som muligt efter sagens omstændigheder fastsætte værdien af den støtte, virksomheden har oppebåret. Ved genoprettelsen af den situation, som bestod inden støttens udbetaling, er Kommissionen for det første forpligtet til at sikre, at den reelle fordel, som støtten indebærer, ophæves, og dermed til at udstede pålæg om tilbagekrævning af hele støtten. Den kan ikke i et ønske om eftergivenhed over for støttemodtageren udstede pålæg om tilbagekrævning af et lavere beløb end værdien af den modtagne støtte. For det andet er Kommissionen ikke berettiget til at markere sin misbilligelse med grovheden af det retsstridige forhold ved udstedelse af pålæg om tilbagekrævning af et højere beløb end værdien af den modtagne støtte.

- 96 I den forbindelse skal tilføjes, at Kommissionen ikke kan foreholdes at have foretaget en tilnærmelsesvis ansættelse. Når der er tale om en støtte, som ikke er anmeldt, kan det under de omstændigheder, som foreligger i sagen, og navnlig når der er forløbet en lang periode siden salget af grunden, være vanskeligt for Kommissionen at fastsætte støttens nøjagtige værdi. Ved vurderingen af kommissionsbeslutningens lovlighed kan der tages hensyn til sådanne omstændigheder og navnlig, om Kommissionen har været omhyggelig ved gennemførelsen af undersøgelsen i henhold til artikel 88, stk. 2, EF. Det væsentlige spørgsmål vedrørende ansættelsen af

støtten er dog et spørgsmål vedrørende faktum, for hvilket Fællesskabets retsinstanser har fuld prøvelsesret. Den omstændighed alene, at Kommissionen kan være nødt til at foretage en tilnærmelsesvis ansættelse på grund af sagens omstændigheder, giver den ikke beføjelse til at udøve et skøn ved fastsættelsen af det beløb, den kræver tilbagebetalt.

97 Sagsøgeren har fastholdt, at den pris, selskabet betalte for den omtvistede grund, og som udgjorde 31 mio. FRF, svarede til grundens markedsværdi i 1987 på datoen for indgåelse af Sempel-aftalen.

98 Kommissionen har imidlertid konkluderet i den anfægtede beslutning, at de franske myndigheder solgte den omtvistede grund til Scott til en favørpris og fastsatte grundens pris til 70,588 mio. FRF. Kommissionen fastsatte ikke dette beløb ud fra et skøn af grundens markedspris ved et eventuelt salg heraf i 1987, men på grundlag af de omkostninger, som var afholdt af de pågældende offentlige myndigheder (jf. præmis 17-20 ovenfor).

99 Kommissionen anfører, at den var berettiget og endog forpligtet til at basere sig på de omkostninger, de franske myndigheder havde overholdt. For det første gav denne fremgangsmåde ifølge Kommissionen en pålidelig indikation af grundens sandsynlige værdi og de installationer, som var overtaget af sagsøgeren. For det andet har Kommissionen fremhævet i den anfægtede beslutning (jf. bl.a. betragtning 97-99), at Den Franske Republik ikke samarbejdede under den administrative procedure, men forhalede sagen, og navnlig, at den ikke afgav alle de oplysninger, som var nødvendige til fastsættelse af statsstøttens værdi, selv om Kommissionen havde udstedt påbud om afgivelse af oplysninger i medfør af artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 (jf. præmis 10 ovenfor).

- 100 Under disse omstændigheder og henset til den ovenfor i præmis 91-95 nævnte retspraksis påhviler det Retten at efterprøve, om Kommissionen ved gennemgangen af sagen har vurderet de faktiske omstændigheder med den fornødne påpasselighed, og navnlig at efterprøve, om den værdi, som Kommissionen har ansat den omtvistede grund til i den anfægtede beslutning ved vurderingen af beløbet for den retsstridige begunstigelse, tilstrækkelig præcist svarer til markedsprisen i 1987.
- 101 Herom bemærkes indledningsvis, at det er ubestridt, at Kommissionen har begået en materiel fejl ved beregningen af støttebeløbet i den første udgave af den anfægtede beslutning, som den efterfølgende berigtigede efter anlægget af denne sag. I den første udgave af beslutningen tog Kommissionen udgangspunkt i omkostningerne i forbindelse med salget af hele grunden på 68 hektar, hvori den fradrog de 31 mio. FRF, sagsøgeren havde betalt. Den multiplicerede herefter det fremkomne beløb med $48/68$ under hensyn til, at Scott kun havde købt 48 hektar. Ifølge denne beregning var der ydet en støtte på 48,7 mio. FRF (7,42 mio. EUR), dvs. 100 mio. FRF i nutidsværdi (15,2 mio. EUR), på grund af den favorable pris for den omtvistede grund.
- 102 Kommissionen foretog imidlertid en fejlagtig beregning ved kun at tilskrive Scott $48/68$ af de 31 mio. FRF og ikke hele beløbet. Kommissionen har erkendt denne fejl og har angivet i den berigtigede udgave af den anfægtede beslutning, at støtten udgjorde 39,58 mio. FRF, dvs. en nutidsværdi på 80,77 mio. FRF.
- 103 Denne fejl berigtigede Kommissionen efter sagens anlæg, hvorfor fejlen ikke i sig selv berettiger til en annullation af den anfægtede beslutning. Der er imidlertid grund til at gøre to bemærkninger. For det første må man spørge, hvilke grunde der har foranlediget Kommissionen til at begå en fejl af en sådan grovhed under sin undersøgelse. For det andet gør begåelsen af denne fejl det endnu mere nødvendigt, at Retten nøje efterprøver alle elementer i beregningen af støtten.

104 Følgelig skal den fremgangsmåde, Kommissionen har fulgt i den anfægtede beslutning ved ansættelsen af værdien for den omtvistede grund, undersøges nærmere.

— Fejl i den metode og beregning, som er anvendt i den anfægtede beslutning

105 For det første bemærkes, at der skal anvendes et markedsøkonomisk investorprincip ved vurderingen af værdien af en støtte, som er ydet i form af en angivelig favorabel pris ved salget af en grund. Værdien af støtten udgør derfor forskellen mellem det beløb, som støttemodtageren faktisk har betalt, og det beløb, som han havde måttet betale efter de normale markedsvilkår på det pågældende tidspunkt ved købet af en tilsvarende grund hos en sælger i den private sektor.

106 Kommissionen har erkendt i denne sag, at den ved ansættelsen af støttebeløbet har støttet sig på de omkostninger, der er afholdt af de franske myndigheder (jf. præmis 76 ovenfor). Kommissionen har dog ikke i den anfægtede beslutning baseret sig på en direkte og uafhængig vurdering af den omtvistede grunds værdi på markedet i 1987, men på de omkostninger, som de pågældende myndigheder har betalt i forbindelse med den omtvistede grund. Ganske vist kan omkostningerne i forbindelse med køb og byggemodning udgøre en sekundær eller indirekte indikation af den omtvistede grunds værdi, men disse forhold udgør ikke det bedste bevis for værdien. Anvendelsen af det markedsøkonomiske investorprincip indebærer nemlig, at der skal anlægges et skøn over den salgspris, som ville være opnået for den omtvistede grund, hvis den var blevet solgt på normale markedsvilkår i august 1987. Denne pris er ikke nødvendigvis bestemt af de omkostninger, der er afholdt af sælger, men kan være påvirket af mange faktorer, herunder forholdet mellem udbud og efterspørgsel på salgstidspunktet. Med andre ord er de omkostninger, som de franske myndigheder har afholdt over tolv år i forbindelse med købet af den ikke-byggemodne grund (jf. præmis 17 ovenfor) og byggemodningen heraf, ikke nødvendigvis udtryk for dens markedsværdi i august 1987.

107 Som begrundelse for at basere vurderingen på de omkostninger, som er afholdt af de franske myndigheder, anfører Kommissionen, at myndighederne ikke — i modsætning til den af Kommissionen angivne fremgangsmåde, der er baseret på en »systematisk og logisk« fortolkning af artikel 87, stk. 1, EF, som Kommissionen efterfølgende redegjorde for i sin meddelelse 97/C 209/03 om statsstøtteelementer i forbindelse med offentlige myndigheders salg af jord og bygninger — solgte den omtvistede grund ved et betingelsesløst udbud og ikke foretog en uafhængig vurdering af den omtvistede grund i forbindelse med salget til sagsøgeren (jf. præmis 77 og 85 ovenfor). Under disse omstændigheder er det Kommissionens opfattelse, at den ved ansættelsen af grundens værdi kunne basere sig på de omkostninger, der var afholdt af de franske myndigheder.

108 Den omstændighed, at de franske myndigheder i 1987 ikke fastsatte grundens værdi ved afholdelse af udbud eller på grundlag af en uafhængig vurdering af grunden inden salget til Scott, fritager ikke Kommissionen fra dens forpligtelse til at fastsætte værdien ved anvendelse af den mest pålidelige metode under en undersøgelse i henhold til artikel 88, stk. 2, EF. Kommissionen har ikke, som den hævder, fulgt den systematiske og logiske fremgangsmåde, som er angivet i meddelelsen fra 1997, men har direkte baseret sig på de omkostninger til anskaffelsen og byggemodningen af grunden, som er afholdt af de franske myndigheder, uden at overveje muligheden for at indhente en uafhængig vurdering (jf. præmis 137 og 138 nedenfor).

109 Selv om det imidlertid antages, at Kommissionen ved ansættelsen af grundens værdi var berettiget til udelukkende at basere sig på de omkostninger, der var afholdt af de pågældende myndigheder, finder Retten, at Kommissionen har fulgt en fejlagtig fremgangsmåde ved vurderingen af den ikke-byggemodne grund, idet den dels har begået yderligere en regnefejl i denne forbindelse, dels har baseret sig på upræcise data.

110 For det første har Kommissionen fastslået i den anfægtede beslutning, at bystyret i Orléans »tidligere i perioden fra 1975 til 1987 [havde] erhvervet disse grunde, der på

daværende tidspunkt var landbrugsjord, til en pris af 16 FRF/m² (2,4 EUR/m²), dvs. i alt 10,9 mio. FRF (1,7 mio. EUR)« (betragtning 15). Kommissionen har herved henvist til punkt 2.2 i referatet af mødet afholdt i byen Orléans' kommunalbestyrelse den 27. maj 1994. Det fremgår dog af referatet, at beløbet på 10,9 mio. FRF svarede til omkostningerne i forbindelse med den ikke-byggemodne grund på 48 hektar, som blev afhændet til Scott, og ikke i forbindelse med grunden på 68 hektar. Omkostningerne i forbindelse med den ikke-byggemodne grund udgjorde derfor, i modsætning til Kommissionens beregning, 23 FRF/m², dvs. næsten 50% mere end 16 FRF/m². Kommissionen har således begået en regnefejl.

- 111 Heraf følger, at Kommissionen ved beregningen af den fordel, som Scott opnåede, ikke burde have fordelt beløbet på 10,9 mio. FRF mellem grunden på 48 hektar og grunden på 20 hektar (den anfægtede beslutnings betragtning 170), men alene have sat beløbet i relation til grunden på 48 hektar. Den omstændighed, at Scott profiterer heraf, kan ikke undskylde den. Kommissionen var forpligtet til i videst mulig omfang at bestemme støttens faktiske værdi og at udstede pålæg om tilbagebetaling heraf (jf. den i præmis 95 ovenfor nævnte retspraksis).
- 112 Følgelig har Kommissionen også taget fejl ved at antage, at dens ansættelse af prisen på den ikke-byggemodne grunds værdi til 16 FRF/m² bekræftedes af den gennemsnitlige salgspris for de 68 hektar på 15 FRF/m², som de franske myndigheder havde angivet under den administrative procedure (betragtning 15 og fodnote 8 i den anfægtede beslutning).
- 113 Hvis Kommissionen ikke fejlagtigt var gået ud fra, at omkostningerne for de 48 hektar udgjorde 16 FRF/m², må det antages, at den ville have bemærket den væsentlige forskel mellem tallene på 15 FRF/m² og 23 FRF/m² og dermed betvivlet pålideligheden af oplysningerne vedrørende omkostningerne for den ikke-byggemodne grund.

- 114 Hvad for det andet angår anvendelsen af upræcise data vedrørende omkostningerne for den ikke-byggemodne grund baserede Kommissionen sig i hvert fald delvis på den gennemsnitspris på 15 FRF/m², som de franske myndigheder havde betalt for den ikke-byggemodne grund på 68 hektar, hvoraf 30 hektar blev købt den 1. juli 1975, 32,5 hektar den 13. december 1984 og 5,5 hektar den 18. september 1987. Kommissionen har selv flere gange angivet under den mundtlige forhandling, at den havde baseret sig på, at værdien af den ikke-byggemodne grund i gennemsnit udgjorde 15 FRF/m².
- 115 Kommissionen har dog ikke efterprøvet købsprisen for hver af de pågældende parceller, men har anvendt en gennemsnitspris, som er beregnet på grundlag af anskaffelsesomkostningerne i 1975, 1984 og 1987, som ikke nødvendigvis afspejler markedsværdien af den ikke-byggemodne grund i 1987. Navnlig afspejler omkostningerne på de parceller på 30 og 32,5 hektar, som blev opkøbt i 1975 og 1984, ikke, som Kommissionen har hævdet, nødvendigvis værdien af den ikke-byggemodne grund i 1987, vurderet ud fra det markedsøkonomiske investorprincip (jf. præmis 78 ovenfor). Herved bemærkes, at det fremgår af Kommissionens meddelelse 97/C 209/03 om statsstøtteelementer i forbindelse med offentlige myndigheders salg af jord og bygninger, at »[d]et offentliges primære omkostninger ved erhvervelse af jord og bygninger er en indikator for markedsværdien, medmindre salg af jorden og bygningerne sker længe efter erhvervelsen« [punkt II 2, litra d)]. Selv om Kommissionen anvendte den fremgangsmåde, som den har angivet i meddelelsen, var den utvivlsomt ikke berettiget til at anvende omkostningerne ved købet af den parcel, som blev erhvervet i 1975.
- 116 Derimod kunne købesummen for de 5,5 hektar, som blev erhvervet på tidspunktet for den omtvistede afhændelse i 1987, have udgjort en indikation for prisen på det pågældende tidspunkt pr. m² for den omhandlede ikke-byggemodne grund, naturligvis under forudsætning af en efterprøvelse af omstændighederne og betingelserne for købet. I stedet for at forsøge at opnå oplysning herom (jf. præmis 151-153 ovenfor), baserede Kommissionen sig imidlertid på sekundære oplysninger.
- 117 Desuden er det ikke angivet i sagsakterne, hvilken del af de 68 hektar der blev solgt til Scott, og navnlig ikke angivet den nærmere forbindelse mellem de tre parceller, som blev opkøbt i 1975, 1984 og 1987, og de 48 hektar, som Scott købte i 1987.

118 Kommissionen har flere gange fremhævet i sine skriftlige indlæg (jf. præmis 79 ovenfor) og navnlig i sine svar på Rettens spørgsmål, at beløbet på 10,9 mio. FRF, som er nævnt i referatet af mødet afholdt i byen Orléans' kommunalbestyrelse den 27. maj 1994, vedrører den »meget beskedne« værdi, som den ikke-byggemodne grund på 48 hektar oprindeligt havde, og ikke dennes pris. Når bortses fra, at Kommissionen fejlagtigt antog i den anfægtede beslutning, at beløbet på 10,9 mio. FRF vedrørte de 68 hektar (jf. præmis 110 ovenfor), bemærkes, at punkt 2.2 i nævnte referat faktisk indeholder et meget kort resumé, uden detaljeret forklaring, af »omkostningerne ved transaktionen«, navnlig beløbet på 10,9 mio. FRF for købet af den ikke-byggemodne grund, som var »ejendommens oprindelige værdi«. Kommissionen har selv angivet i den anfægtede beslutning, at der var tale om »købsprisen« eller de franske myndigheders »omkostninger« i forbindelse med den ikke-byggemodne grund (betragtning 20, 157, 161 og 170).

119 Kommissionen rådede således ikke over nogen oplysninger vedrørende omstændighederne i forbindelse med byen Orléans' køb af de tre parceller på i alt 68 hektar. Den havde heller ikke kendskab til kontraktvilkårene for opkøbet af disse parceller. Navnlig vidste Kommissionen ikke, om parcellerne var erhvervet efter forhandling eller som følge af ekspropriation af hensyn til almenvellet. Såfremt det sidstnævnte var tilfældet, er det muligt, at beløbet på 10,9 mio. FRF omfattede en ekspropriationserstatning til de tidligere ejere af disse grunde, inklusive en erstatning for indstillingen af landbrugsvirksomhed på de pågældende grunde eller andre omkostninger for staten i forbindelse med købet, som overstiger den ikke-byggemodne grunds faktiske markedsværdi.

120 Endvidere bemærkes, at det fremgår af sagens akter, at Kommissionen overså visse omstændigheder af relevans for vurderingen af byggemodningen af den pågældende grund. Navnlig var det fastsat i Scott-aftalen (jf. præmis 2 og 3 ovenfor), at Scott skulle betale en pris på 31 mio. EUR for den omtvistede grund, inklusive opførelsen af en fabrik på 30 000 m². Ifølge referatet af mødet i byen Orléans' kommunalbestyrelse den 27. maj 1994 blev der opført en »fabrik på ca. 54 000 m² (i stedet for det areal på 30 000 m², som oprindeligt var planlagt)«. Denne forskel er ikke nævnt i den anfægtede beslutning, og Kommissionen har tilsyneladende ikke taget hensyn

dertil ved gennemgangen af sagens akter. Hvis den havde, må det antages, at Kommissionen ville have betvivlet pålideligheden af vurderingen af den omtvistede grund pr. m².

- 121 Endvidere fremgår det af Scott-aftalens artikel 4, at sagsøgeren forpligtede sig til at købe den omtvistede grund for 31 mio. FRF, og at Sempel skulle udføre arbejder på grunden for et »maksimalt beløb på 80 [mio. FRF]«. Ifølge den likvidationsopgørelse for Sempel, som de franske myndigheder tilsendte Kommissionen den 6. oktober 1999, udgjorde de samlede omkostninger, som Sempel afholdt til byggemodning af grunden, 140,4 mio. FRF. Når arbejderne i forbindelse med byggemodningen kostede 140,4 mio. FRF og ikke det »maksimale beløb på 80 [mio. FRF]«, som var fastsat i Scott-aftalen, og dermed overskred dette maksimale beløb med 75,5%, burde Kommissionen have konkluderet, at de udgifter, som var afholdt af Sempel, ikke nødvendigvis afspejlede den omtvistede grunds markedsværdi. Som Scott har foreholdt Kommissionen, nævnes Sempels likvidationsopgørelse ikke i beslutningen om indledningen af proceduren. Kommissionen burde i det mindste have rejst spørgsmålet over for Scott om forskellen mellem 140,4 mio. FRF og det i Scott-aftalen nævnte beløb på 80 mio. FRF.
- 122 Sagens akter indeholder intet om, hvorvidt Sempels overskridelse af denne omkostningsramme skyldes opførelsen af en fabrik, som var næsten to gange større end den, der oprindeligt var planlagt, Sempels manglende effektivitet eller et spild af ressourcer, som ikke medførte nogen forhøjelse af grundens værdi. Parterne har ikke under den mundtlige forhandling kunnet præcisere, efter at være blevet adspurgt herom af Retten, om opførelsen af en større fabrik skyldtes et ønske om at tildele Scott en endnu større statsstøtte eller en fejl ved fabrikkens opførelse.
- 123 Det fremgår af det anførte, at Kommissionens fastsættelse af den omtvistede grunds markedsværdi i 1987 var behæftet med fejl.

— Oplysninger, Kommissionen var ubekendt med

- 124 Det bemærkes, at Kommissionen ved afslutningen af den formelle undersøgelses-procedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, dvs. i begyndelsen af 2000, var eller burde have været informeret om flere af de øvrige indikationer for den omtvistede grunds markedsværdi, herunder om de andre vurderinger, som forelå. Selv om Kommissionen imidlertid kun rådede over upræcise oplysninger vedrørende udgifterne til købet af den ikke-byggemodne grund, tog Kommissionen ikke under overvejelse, om der eventuelt var andre af de pågældende indikationer, som var relevante.
- 125 For det første har Scott i skrivelsen af 24. december 1999, som Kommissionen burde have taget hensyn til (jf. ovenfor, præmis 51-63), henvist til en vurdering af den ikke-byggemodne grund, som var foretaget af de franske skatte- og afgiftsmyndigheder i forbindelse med byen Orléans' salg af grunden til Sempel i 1987, og hvorefter værdien udgjorde 5,5 FRF/m². Også de franske myndigheder har henvist til denne vurdering i skrivelsen af 21. februar 2000 (jf. ovenfor, præmis 13). Administrationen lagde denne vurdering til grund i 1993 i forbindelse med en skattekontrol af Scott. Ganske vist afspejler den værdi, som lægges til grund under en skattekontrol, ikke nødvendigvis, som anført af Kommissionen, grundens markedsværdi (jf. præmis 82 ovenfor). Der synes dog umiddelbart at være tale om en vurdering af den ikke-byggemodne grund, som på daværende tidspunkt blev foretaget af en uafhængig myndighed, og som Kommissionen i det mindste burde have undersøgt nærmere. Den anfægtede beslutning nævner imidlertid overhovedet ikke beløbet på 5,5 FRF/m².
- 126 Scott har i samme skrivelse henvist til en sagkyndig vurdering af den omtvistede grund, som var foretaget af konsulentfirmaet Galtier i 1996, dvs. på et tidspunkt, hvor Kommissionen endnu ikke havde indledt undersøgelsen vedrørende den angivelige støtte til Scott, og hvorefter værdien af den omtvistede grund, som Scott havde købt af Sempel i 1987 for 31 mio. FRF, udgjorde 40,6 mio. FRF. I den anfægtede beslutning antog Kommissionen, at samme grund efter den foretagne byggemodning var 70,588 mio. FRF værd (jf. præmis 20 ovenfor). Scott foreslog i sin skrivelse af 24. december 1999 at fremsende en kopi af Galtiers rapport til Kommissionen.

- 127 Endvidere har Scott henvist til en vurdering foretaget af den regnskabskyndige, som præsidenten for tribunal de commerce de Nanterre udpegede for Scott og KC, og hvis hverv bestod i i overensstemmelse med lovgivningen at vurdere markedsværdien udelukkende af de aktiver, som var solgt til P & G (jf. præmis 14 ovenfor). Den regnskabskyndige vurderede de pågældende aktiver til en endnu lavere værdi end konsulentfirmaet Galtier. Scott vedlagde to tabeller i sin skrivelse af 24. december 1999, som indeholder et resumé af vurderingerne af flere af de pågældende aktiver.
- 128 Det skal tilføjes, at også de franske myndigheder i skrivelsen af 21. februar 2000 henviste til disse vurderinger og vedlagde de samme tabeller som dem, der var vedlagt Scotts skrivelse af 24. december 1999. Kommissionen har imidlertid hverken anmodet de franske myndigheder om at fremlægge vurderingerne eller anmodet dem om at uddybe omstændighederne i forbindelse med deres udarbejdelse.
- 129 Kommissionen har angivet en række grunde til, at den ikke fandt disse vurderinger relevante i denne sag.
- 130 Kommissionen har i sit skriftlige indlæg og i sit svar på Rettens spørgsmål anført, at Scott ikke har fremsat nogen argumenter under denne sag om, at de pågældende rapporter manglende, og at Retten derfor ikke kan annullere den anfægtede beslutning af denne grund. Endvidere anfører Kommissionen, at sagsøgeren først i replikken har henvist til den vurdering, der er foretaget af de franske skatte- og afgiftsmyndigheder, hvorfor argumentet herom må afvises fra realitetsbehandling (jf. præmis 81 ovenfor).
- 131 Scott har anført, at Kommissionen har begået en fejl i sin vurdering af den omtvistede grunds værdi, og at den ikke var påpasselig i sin behandling af sagen (jf. præmis 64-71 ovenfor). Da Scott hermed omtvister fastsættelsen af den omtvistede grunds værdi, er Retten forpligtet til at foretage en fuld efterprøvelse heraf (jf.

præmis 91 ovenfor). Endvidere var sagsøgeren berettiget til at fremkomme med præcisioner på dette punkt i replikken, bl.a. under henvisning til den vurdering af den ikke-byggemodne grund, som blev foretaget af de franske skatte- og afgiftsmyndigheder.

132 Efter Kommissionens opfattelse har sagsøgeren påberåbt sig disse vurderinger for sent under sagens gang. Kommissionen har ikke en gang modtaget den nødvendige dokumentation herfor. Retten kan ikke tiltræde denne argumentation. Da Kommissionen gav den franske delegation mulighed for at fremsætte bemærkninger efter mødet den 7. december 1999, var den også forpligtet til at gennemgå bemærkningerne. I overensstemmelse med sin forpligtelse til at foretage en omhyggelig og uvildig undersøgelse af sagens akter i henhold til artikel 88 EF burde Kommissionen derfor have undersøgt de pågældende oplysninger og anmodet om fremlæggelse af de omhandlede vurderinger, som Scott selv havde foreslået at fremsende.

133 Kommissionen har anført, at de pågældende vurderinger ikke tjente noget formål. For det første var arbejderne i forbindelse med byggemodningen »skræddersyet« til Scott, og vurderingerne udgjorde ikke et pålideligt grundlag for beregningen af værdien af den støtte, som var tildelt Scott. For det andet blev de pågældende vurderinger foretaget flere år efter det omtvistede salg og kunne derfor ikke anvendes som grundlag for en pålidelig angivelse af den omtvistede grunds værdi.

134 Selv om de pågældende vurderinger ikke blev foretaget på tidspunktet for det omtvistede salg, kunne de eventuelt være nyttige, da de var de eneste tilsyneladende uafhængige vurderinger, som blev foretaget med henblik på at bestemme den omtvistede grunds markedsværdi under anvendelse af vurderingsmetoder, der er alment accepterede. Kommissionen har ikke bestridt, at vurderingerne blev foretaget af uafhængige sagkyndige og anfægter ikke de metoder, som blev anvendt af konsulentfirmaet Galtier og den af handelsretten i Nanterre udmeldte sagkyndige. Kommissionen burde derfor i det mindste have undersøgt indholdet af de foretagne vurderinger for at kunne efterprøve deres bevisværdi.

- 135 I den forbindelse bemærkes, at undersøgelsesfasen i henhold til artikel 88, stk. 2, EF skal give Kommissionen mulighed for at indhente fuldstændige oplysninger om alle sagens elementer (jf. Sytraval-dommen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis). Kommissionen skal derfor indsamle alt det materiale, som er nødvendigt for at være fuldstændig oplyst om alle sagens elementer, før den træffer sin beslutning (jf. i denne retning Domstolens dom af 20.3.1984, sag 84/82, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 1451, præmis 13, og Sytraval-dommen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 39). I denne sag har Kommissionen imidlertid forsømt at gennemgå vurderinger, som kunne være afgørende for ansættelsen af den omtvistede grundts værdi.
- 136 Det skal tilføjes, at den omstændighed, at Kommissionen fik kendskab til de øvrige vurderinger af den omtvistede grund før vedtagelsen af den anfægtede beslutning, hverken godtgør, at det beløb på 31 mio. FFR, som Scott betalte, svarede til markedsværdien, eller at Kommissionens vurdering var forkert. Disse øvrige vurderinger har relevans, da Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning blev informeret om en række vurderinger af den omtvistede grund, som var i modstrid med den vurdering, den selv havde foretaget. Da Kommissionen ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at fjerne usikkerheden om denne vurdering, er det Rettens opfattelse, at den ikke har gennemført sin undersøgelse i henhold til artikel 88, stk. 2, EF i overensstemmelse med sin forpligtelse til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse.
- 137 Bortset fra, at Kommissionen burde have rejst krav om fremlæggelse af de pågældende vurderinger, kunne den have anvendt andre midler til at opnå de nødvendige oplysninger i denne sag. Det skal herved fremhæves, at Kommissionen kan anmode om medvirken fra eksterne sagkyndige, uden at den i øvrigt er forpligtet dertil (jf. i denne retning Rettens dom af 27.2.1997, sag T-106/95, FFSA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 229, præmis 102, og af 25.6.1998, forenede sager T-371/94 og T-394/94, British Airways m.fl. og British Midland Airways mod Kommissionen, Sml. II, s. 2405, præmis 72). Kommissionen kunne derfor have indhentet en sagkyndig udtalelse vedrørende værdien af grunde i det pågældende område i august 1987. En sådan sagkyndig udtalelse kunne navnlig have været nyttig i denne sag på grund af den usikkerhed, som kan være forbundet med Kommissionens fastsættelse af markedsprisen på grunde, da denne i sagens natur sker efterfølgende (jf. præmis 93 ovenfor).

- 138 Selv om den af en ekspert anlagte vurdering nødvendigvis måtte foretages mere end ti år efter det omtvistede salg, ville en lokal ejendomsmægler, som kendte markedet i 1987 og navnlig de normale markedsvilkår for salg af tilsvarende grunde, kunne have oplyst Kommissionen om forholdet mellem sådanne angivelser og den af Kommissionen ansatte værdi.
- 139 Endvidere bemærkes, at Scott og Den Franske Republik i deres skrivelser af henholdsvis 24. december 1999 og 21. februar 2000 til støtte for, at den omtvistede grund var 31 mio. FRF værd i 1987, meddelte Kommissionen, at den omtvistede grund var blevet solgt af Scott/KC til P & G i 1998 for 27,6 mio. FRF (4,2 mio. EUR). Kommissionen bestrider ikke, at salget til P & G fandt sted på normale markedsvilkår. Et sådant salg, der fandt sted nogle år efter det i sagen omtvistede salg, kunne have udgjort en indikator for den omtvistede grunds værdi.
- 140 Kommissionen har imidlertid ikke engang anset for det nødvendigt at efterprøve dette tals rigtighed (den anfægtede beslutnings betragtning 163). Den har forklaret, at KC var villig til at acceptere en lavere salgspris på grund af de tab, der var lidt i forbindelse med udnyttelsen af grunden og KC's beslutning om at lukke fabrikken i januar 1998. Navnlig havde KC allerede investeret i grunden, hvorfor disse omkostninger ikke efter Kommissionens opfattelse kunne forventes dækket. I 1998 var KC derfor i en helt anden situation, end myndighederne var i 1987, som allerede vidste, at deres investeringer ville medføre et tab på ca. 60 mio. FRF (9,2 mio. EUR), hvorfor priserne ikke var sammenlignelige (den anfægtede beslutnings betragtning 164-166).
- 141 Det bemærkes herved, at værdien af den omtvistede grund ifølge Kommissionen var 70,588 mio. FRF i 1987. Selv om det forudsættes, at KC var villig til at acceptere en lav pris for grunden, må det tages i betragtning, at KC ifølge Kommissionens beregninger solgte grunden med et tab på 42,9 mio. FRF, dvs. et tab svarende til 60% af grundens værdi. Under disse omstændigheder burde Kommissionen have foretaget en mere indgående vurdering af salgsprisen på 27,6 mio. FRF i 1998, der i hvert fald lå temmelig tæt op ad den af Scott angivne værdi på grunden. Den

omstændighed, at KC fik et mindre beløb ved salg af grunden i 1988, end Scott havde betalt i 1987 trods den generelle stigning i ejendomspriserne, gør det mere troværdigt, at den pris, Scott betalte i 1987, svarede til markedsprisen.

- ¹⁴² Kommissionen har derfor ikke taget hensyn til oplysninger, som kunne have været nyttige ved fastsættelsen af den omtvistede grunds markedsværdi i august 1987.

— Påbuddet om afgivelse af oplysninger

- ¹⁴³ Kommissionen har anført, at selv om den værdi, hvortil den vurderede fordelen som følge af favørprisen på den omtvistede grund, måtte være fejlagtig, var den berettiget, og endog forpligtet, til at lægge den til grund som følge af de franske myndigheders manglende samarbejde og undladelse af at afgive mere præcise oplysninger. Under disse omstændigheder mener Kommissionen at have været berettiget til at vedtage beslutningen på grundlag af de forhåndenværende oplysninger (den anfægtede beslutnings betragtning 97-99).

- ¹⁴⁴ Det fremgår af retspraksis, at Kommissionen er beføjet til at vedtage en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger, såfremt dens modpart er en medlemsstat, der ikke opfylder sin forpligtelse til samarbejde, og som undlader at meddele de oplysninger, som den har anmodet medlemsstaten om med henblik på at undersøge en støttes forenelighed med fællesmarkedet (Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, herefter »Boussac-dommen«, præmis 22, og dommen i sagen Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 26). Før en sådan beslutning træffes, skal Kommissionen imidlertid overholde visse proceduremæssige krav. Kommissionen skal navnlig pålægge medlemsstaten — inden for en af den fastsat frist — at give den adgang til al den dokumentation og alle de oplysninger og data,

der er nødvendige for at afgøre, om støtten er forenelig med fællesmarkedet. Kun såfremt medlemsstaten trods Kommissionens pålæg undlader at give de ønskede oplysninger, er Kommissionen beføjet til at afslutte proceduren og vedtage en beslutning, hvori det konstateres, at støtteforanstaltningen på grundlag af de oplysninger, den råder over, er forenelig eller uforenelig med fællesmarkedet (Boussac-dommen, præmis 19 og 22). Disse krav er blevet gentaget og konkretiseret i artikel 5, stk. 2, artikel 10, stk. 3, og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 659/1999. Det fremgår således navnlig af denne forordnings artikel 10, stk. 3, at den beslutning, som indeholder påbuddet til den pågældende medlemsstat om at afgive oplysninger, skal angive, »hvilke oplysninger der kræves«.

¹⁴⁵ Endvidere bemærkes, at ifølge artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 »[skal] beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure sammenfatte de relevante faktiske og retlige spørgsmål, indeholde en foreløbig vurdering fra Kommissionens side med hensyn til støttekarakteren af den påtænkte foranstaltning og anføre, om der er tvivl om, hvorvidt den er forenelig med fællesmarkedet«. Ved denne beslutning og ved dens offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* bliver medlemsstaten og de andre interesserede parter underrettet om de faktiske omstændigheder, som Kommissionen vil støtte sin beslutning på. Heraf følger, at hvis disse parter mener, at visse faktiske omstændigheder, der er gengivet i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, er urigtige, skal de gøre Kommissionen opmærksom derpå under den administrative procedure, da de i modsat fald ikke længere kan bestride disse faktiske omstændigheder under retssagen (jf. i denne retning, for så vidt angår medlemsstaten, Domstolens dom af 14.9.1994, forenede sager C-278/92 — C-280/92, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4103, præmis 31).

¹⁴⁶ Ifølge de principper i retspraksis og den gældende forordning, som er nævnt ovenfor i præmis 144 og 145, er Kommissionen dog, såfremt der ikke er fremlagt modstridende oplysninger fra de berørte parter, beføjet til at støtte sig på de faktiske omstændigheder — selv om de skulle vise sig at være urigtige — der foreligger for den på tidspunktet for vedtagelsen af den endelige beslutning, i det omfang de pågældende faktiske omstændigheder har været omfattet af et pålæg fra Kommissionen til den pågældende medlemsstat om at forsyne den med de nødvendige oplysninger. Hvis den derimod undlader at pålægge medlemsstaten at fremsende oplysninger til den om de faktiske omstændigheder, som den har til

hensigt at lægge til grund, kan den ikke efterfølgende til forsvar for eventuelle faktiske vildfarelser gøre gældende, at den på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen, hvorved den formelle undersøgelsesprocedure blev afsluttet, havde ret til kun at tage de oplysninger i betragtning, som den rådede over på dette tidspunkt (Rettens dom af 19.10.2005, sag T-318/00, Freistaat Thüringen mod Kommissionen, Sml. II, s. 4179, præmis 88).

- 147 Hvis Kommissionen støtter en beslutning på de foreliggende oplysninger vedrørende visse faktiske omstændigheder, men uden på dette konkrete punkt at have overholdt de proceduremæssige krav, der er fastslået i retspraksis og gentaget i forordning nr. 659/1999, kan Retten udøve sin kontrol vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det forhold, at disse faktiske omstændigheder er taget i betragtning, har kunnet give anledning til en fejl ved vurderingen, som berører lovligheden af den anfægtede beslutning (dommen i sagen Freistaat Thüringen mod Kommissionen, nævnt i præmis 146 ovenfor, præmis 89).
- 148 Kommissionens beføjelse til at træffe beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger forudsætter dog, at de til rådighed stående oplysninger er pålidelige.
- 149 Den omstændighed, at en medlemsstat ikke samarbejder, medfører således ikke, at Fællesskabets retsinstanser i det hele er afskåret fra at efterprøve Kommissionens handlemåde. Kommissionen er nemlig forpligtet til at udnytte alle de beføjelser, den råder over, for om muligt at komme i besiddelse af de pågældende oplysninger, og til at handle med omhu. Under hensyn til, at et pålæg om tilbagebetaling som det her i sagen omhandlede har virkninger for tredjemand, skal Kommissionen udnytte alle de beføjelser, der står til dens rådighed, for at undgå, at det manglende samarbejde fra den pågældende medlemsstats side har negative og uberettigede følger for tredjemand (jf. præmis 59 ovenfor).
- 150 I denne sag var Kommissionen ikke berettiget til ifølge gældende retspraksis og artikel 13 i forordning nr. 659/1999 at vedtage en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger, da parterne meddelte den indbyrdes modstridende oplysninger, som den afviste at tage hensyn til (jf. præmis 125-128 ovenfor).

151 Endvidere må det konstateres, at Kommissionen ikke har anvendt sin beføjelse til at udstede påbud om afgivelse af oplysninger for at opnå bestemte relevante oplysninger vedrørende værdien af den i sagen omhandlede støtte. Navnlig har den på intet tidspunkt ved vedtagelsen af en beslutning, som træffes i medfør af artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 659/1999, og som indeholder påbud om afgivelse af oplysninger, pålagt de franske myndigheder at afgive præcise oplysninger vedrørende byen Orléans' erhvervelser af den ikke-byggemodne grund (jf. præmis 114-119 ovenfor).

152 I sin skrivelse af 2. maj 1999 anmodede Kommissionen de franske myndigheder om at »fremlægge de forskellige salgsaftaler (og som navnlig indeholdt en angivelse af priserne ved overdragelsen), som var indgået mellem byen Orléans og de seks selskaber, som havde købt grundene på de resterende 20 hektar [Scott købte kun 48 af de 68 hektar]«. I sit påbud af 8. juli 1999 om afgivelse af oplysninger gentog Kommissionen den sidstnævnte formulering i artikel 1, litra d). Derimod har Kommissionen på intet tidspunkt udstedt påbud til de franske myndigheder om at fremlægge salgsaftalerne for den ikke-byggemodne grund, som byen Orléans erhvervede, eller at præcisere, hvilken del af de 68 hektar der var blevet afhændet til Scott. Kommissionen har heller ikke udbedt sig præcise oplysninger vedrørende prisen for de tre parceller, som blev købt i 1975, 1984 og 1987, og som i alt udgjorde 68 hektar, dvs. sådanne oplysninger, som Kommissionen selv i svarskriftet har betegnet som »væsentlige oplysninger«.

153 Kommissionen har således flere gange under den mundtlige forhandling anført, at købsprisen i 1987 for den tredje del af grunden — dvs. på samme tidspunkt som det omtvistede salg — kunne have udgjort en meget nyttig indikation for grundens værdi, men har samtidig fremhævet, at Den Franske Republik og sagsøgeren havde ansvaret for, at Kommissionen ikke rådede over flere oplysninger på dette punkt (jf. præmis 78 og 83 ovenfor). Kommissionen kunne imidlertid have pålagt Den Franske Republik at fremlægge præcise oplysninger herom og var ikke berettiget til at basere sig på omkostningerne for den ikke-byggemodne grund uden først at have pålagt medlemsstaten at fremlægge disse oplysninger.

154 Kommissionen har udstedt påbud til Den Franske Republik om at fremlægge alle de »dokumenter, oplysninger og data i øvrigt, som kan danne grundlag for [dens undersøgelse] af, om de foranstaltninger, der er truffet i forhold til virksomheden Scott, er forenelige med artikel 87 [EF]«. Et så generelt formuleret påbud er dog ikke tilstrækkeligt præcist ifølge artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 659/1999.

155 Følgelig var Kommissionen ikke i medfør af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 berettiget til at vedtage en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger.

— Konklusion

156 Endelig skal generelt bemærkes, at Kommissionen ved slutningen af proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF var eller burde have været bekendt med, at der fandtes flere angivelser vedrørende den omtvistede grounds markedsværdi, som var indbyrdes forskellige. Hvad angår den ikke-byggemodne grund var Kommissionen blevet informeret af de franske myndigheder om, at den gennemsnitlige pris udgjorde 15 FRF/m². Den antog, at dette beløb bekræftede dens fejlagtige beregning ved at henholde sig til referatet af mødet afholdt i byen Orléans' kommunalbestyrelse den 27. maj 1994, hvorefter prisen udgjorde 16 FRF/m² (jf. præmis 112 ovenfor). På basis af dette referat burde den have beregnet prisen til 23 FRF/m² (jf. præmis 110-112 ovenfor). Kommissionen blev også informeret om en vurdering, der var foretaget af de franske skatte- og afgiftsmyndigheder, hvorefter værdien af den ikke-byggemodne grund udgjorde 5,5 FRF/m² (jf. præmis 125 ovenfor). Endelig skal det for fuldstændighedens skyld fremhæves, at Kommissionen under denne sag har opfordret Retten til at tage hensyn til, at det fremgår af byen Orléans' første tilbud til sagsøgeren, at den ikke-byggemodne grund havde en faktisk værdi på 40 FRF/m² (jf. præmis 79 ovenfor).

157 Hvad angår den byggemodne grund er det ubestridt, at Sempel solgte den til Scott for 31 mio. FRF. Firmaet Galtier skal have vurderet værdien af den omtvistede grund

i 1996 til 40,6 mio. FRF og en retligt udmeldt sagkyndig til en endnu lavere værdi (jf. præmis 126 og 127 ovenfor). Grunden blev solgt i 1998 af KC til P & G for 27,6 mio. FRF (jf. præmis 139 ovenfor). Som ligeledes angivet ovenfor, har Kommissionen dog ikke undersøgt disse vurderinger, men alene baseret sig på de af medlemsstaten afholdte omkostninger og i den anfægtede beslutning ansat værdien af den omtvistede grund til 70,588 mio. FRF.

158 Under disse omstændigheder er det Rettens opfattelse, at der var stor uvished om den omtvistede grunds værdi, og at Kommissionen ikke har gennemført undersøgelsen i henhold til artikel 88, stk. 2, EF med den fornødne omhu og navnlig ikke foretaget en tilstrækkelig tilbundsgående undersøgelse af den omtvistede grunds værdi. I betragtning af det tidsrum, som er forløbet mellem datoen for det omtvistede salg og den anfægtede beslutning, og navnlig de renter, som pålægges betalt af det tilbagekrævne beløb, er følgerne af Kommissionens fejl særligt alvorlige for støttemodtageren.

159 Det fjerde anbringende må derfor tages til følge og den anfægtede beslutnings artikel 2 annulleres, i det omfang den vedrører den støtte, som er ydet i form af en favorpris på den omtvistede grund, uden at det er nødvendigt at behandle de øvrige anbringender og argumenter, som sagsøgeren har fremført, herunder spørgsmålet om realitetsbehandlingen af argumentet vedrørende anvendelsen af en sammensat rente ved beregningen af støttens nutidsværdi (jf. præmis 31 ovenfor).

Sagens omkostninger

160 Retten har i sin dom af 10. april 2003 i sagen Scott mod Kommissionen, som er nævnt ovenfor i præmis 28, udsat afgørelsen om sagens omkostninger.

- ¹⁶¹ Domstolen har i dommen af 6. oktober 2005 i sagen Scott mod Kommissionen, som er nævnt ovenfor i præmis 30, fastslået, at hver part skulle betale sine egne omkostninger i appelsagen.
- ¹⁶² I denne dom skal Retten derfor træffe afgørelse om alle de omkostninger, der er afholdt i sagerne ved Retten.
- ¹⁶³ Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen i det væsentlige har tabt sagen, bør den i overensstemmelse med sagsøgerens påstand ud over at bære sine egne omkostninger pålægges at betale sagsøgerens omkostninger.
- ¹⁶⁴ Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Artikel 2 i Kommissionens beslutning 2002/14/EF af 12. juli 2000 om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/Kimberly-**

Clark, annulleres, i det omfang den vedrører den støtte, som er ydet i form af den i artikel 1 omhandlede favørpris for en grund.

- 2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, sagsøgeren har afholdt i sagerne ved Retten.**
- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger i sagerne ved Retten.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 2007.

E. Coulon

J.D. Cooke

Justitssekretær

Afdelingsformand